ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 17ης Νοεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-330/94,

Salt Union Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Cheshire (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους Jonathan Scott και Craig Pouncey, solicitors, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Georges Baden, 8, boulevard Royal,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Nicholas Khan και Jean-Paul Keppenne, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται, αφενός, η ακύρωση της αποφάσεως που περιέχεται στο από 5 Αυγούστου 1994 έγγραφο, με το οποίο η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι κατ' αυτήν δεν συ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

νέτρεχε λόγος να προτείνει κατάλληλα μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, όσον αφορά το ολλανδικό καθεστώς περιφερειακής ενισχύσεως «Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991», και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Κοινότητα στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υπέστη λόγω της αποφάσεως αυτής,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, K. Lenaerts, P. Lindh και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Οκτωβρίου 1994, η Salt Union Ltd (στο εξής: Salt Union) άσκησε προσφυγή με την οποία ζητείται, αφενός, η ακύρωση της αποφάσεως που περιέχεται στο από 5 Αυγούστου 1994 έγγραφο, με το οποίο η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι κατ' αυτήν δεν συνέτρεχε λόγος να προτείνει κατάλληλα μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (στο εξής: Συνθήκη), όσον αφορά το ολλανδικό καθεστώς περιφερειακής ενισχύσεως «Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991», και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Κοινότητα στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υπέστη λόγω της αποφάσεως αυτής.

2 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιανουαρίου 1995, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Με διάταξη της 13ης Ιουλίου 1995, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.

3 Η Frima BV (στο εξής: Frima) και η Verein Deutsche Salzindustrie eV (στο εξής: VDS) ζήτησαν να τους επιτραπεί να παρέμβουν στη διαφορά.

4 Οι αιτήσεις παρεμβάσεως υποβλήθηκαν κατ' εφαρμογήν του άρθρου 47 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός), που εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού. Οι εν λόγω αιτήσεις πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 115 του Κανονισμού Διαδικασίας και επιδόθηκαν στους διαδίκους, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

5 Ο πρόεδρος του τμήματος παρέπεμψε τις αιτήσεις παρεμβάσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου (τρίτο πενταμελές τμήμα), υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της Frima

6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαρτίου 1995, η Frima, εταιρία ολλανδικού δικαίου, με έδρα τη Χάγη (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον Tom Ottervanger, δικηγόρο Ρότερνταμ, με τόπο

επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Zeyen Beghin Feider, Loeff Claeys Verbeke, 67, rue Ermesinde, ζήτησε να παρέμβει στη διαφορά προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

7 Προς στήριξη της αιτήσεώς της παρεμβάσεως, η Frima επισημαίνει ότι το αντικείμενο της διαφοράς θέτει εμμέσως ζήτημα εγκυρότητας της ενισχύσεως των 12,5 εκατομμυρίων ολλανδικών φιορινίων (HFL), την οποία της χορήγησε η Ολλανδική Κυβέρνηση, βάσει του υπό κρίση καθεστώτος περιφερειακής ενισχύσεως, για την κατασκευή ενός νέου εργοστασίου παραγωγής άλατος στο Harlingen, στην επαρχία της Frise (Κάτω Χώρες). Η Frima εκθέτει ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Salt Union μπορεί, επομένως, να θίξει ουσιωδώς την κατάστασή της, καθόσον θα μπορούσε να στερηθεί του συνόλου ή μέρους της ενισχύσεως που της χορήγησαν οι ολλανδικές αρχές.

8 Με έγγραφο της 10ης Απριλίου 1995, η Salt Union γνωστοποίησε ότι δεν επρόκειτο να υποβάλει παρατηρήσεις επί της αιτήσεως παρεμβάσεως που υπέβαλε η Frima.

9 Με έγγραφο της 10ης Απριλίου 1995, η Επιτροπή υποστήριξε ότι θα έπρεπε να επιτραπεί στη Frima να παρέμβει, δεδομένου ότι αυτή είχε τύχει ενισχύσεως χορηγηθείσας βάσει του καθεστώτος, σε σχέση με το οποίο η Επιτροπή είχε αρνηθεί να λάβει κατάλληλα μέτρα, και ότι, έτσι, δικαιολογείται το συμφέρον της για την επίλυση της διαφοράς. Η Επιτροπή παρατήρησε, επιπλέον, ότι είχε επιτραπεί στη Frima να παρέμβει στην υπόθεση T-154/94, Comité des salines de France και Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est κατά Επιτροπής, η οποία αφορά την ίδια ενίσχυση που χορηγήθηκε στη Frima (διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 1995, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή).

10 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, βάσει του άρθρου 37 του Οργανισμού, για να επιτραπεί σε ένα πρόσωπο να παρέμβει σε διαφορά ενώπιον του Πρωτοδικείου, αυτό πρέπει να δικαιολογεί συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς. Κατά τη νομολογία, ο τυγχάνων κρατικής ενισχύσεως δικαιολογεί τέτοιο συμφέρον στο πλαίσιο διαφοράς αφορώσας την ενίσχυση αυτή (βλ., για παράδειγμα, διατάξεις του Πρωτοδικείου της 1ης Ιουλίου 1993, T-17/93, Matra Hachette κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 19 και 20, και Comité des salines de France και Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est, κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 9).

11 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Frima έχει τύχει ενισχύσεως χορηγηθείσας βάσει του ολλανδικού καθεστώτος περιφερειακής ενισχύσεως που αποτελεί το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πρέπει, επομένως, να επιτραπεί στη Frima να παρέμβει στη διαφορά, προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της VDS

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Μαρτίου 1995, η VDS, ένωση γερμανικού δικαίου, με έδρα τη Βόννη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Thomas Jestaedt, δικηγόρο Düsseldorf, και από τους Walter Klosterfelde και Karsten Metzlaff, δικηγόρους Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Philippe Dupont, 8-10, rue Mathias Hardt, ζήτησε να παρέμβει στη διαφορά, προς υποστήριξη των αιτημάτων της Salt Union.

13 Προς στήριξη της αιτήσεώς της παρεμβάσεως, η VDS παρατηρεί, καταρχάς, ότι αποτελεί ένωση στην οποία συμμετέχουν όλοι οι Γερμανοί παραγωγοί άλατος. Ισχυρίζεται, εν συνεχεία, ότι δικαιολογεί συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς, δεδομένου ότι η χορηγηθείσα στη Frima ενίσχυση, βάσει του ολλανδικού καθεστώτος περιφερειακής ενισχύσεως, δημιουργεί πρόσθετη παραγωγική ικανότητα σε μια αγορά η οποία χαρακτηρίζεται ήδη, κατ' αυτήν, από σημαντικά πλεονάσματα παραγωγικής ικανότητας. Δεδομένου ότι η Frima δεν θα είναι σε θέση να διαθέσει στο εμπόριο, στις Κάτω Χώρες, όλο το παραγόμενο αλάτι, θα το εξάγει πιθανώς στη Γερμανία, οπότε θα θίγονται τα συμφέροντα των Γερμανών παραγωγών άλατος.

14 Η Salt Union δεν υπέβαλε παρατηρήσεις επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της VDS.

15 Με έγγραφο της 24ης Απριλίου 1995, η Επιτροπή επισήμανε, καταρχάς, ότι η VDS, εάν της επιτραπεί να παρέμβει στη διαφορά, «θα υποστηρίξει πλήρως τα αιτήματα που διατύπωσε η προσφεύγουσα στο από 13 Οκτωβρίου 1994 δικό-

γραφό της». Η Επιτροπή αναγνωρίζει, εν συνεχεία, ότι, δεδομένου ότι τα μέλη της VDS φαίνεται ότι είναι ανταγωνιστές της Frima, θα έπρεπε να επιτραπεί η παρέμβαση της VDS, καθόσον αυτή υποστηρίζει το αίτημα της Salt Union περί ακυρώσεως της αποφάσεως που περιέχεται στο από 5 Αυγούστου 1994 έγγραφο. Ωστόσο, η Επιτροπή, παραπέμποντας στη διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Απριλίου 1978, 116/77, 124/77 και 143/77, Amylum κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (ECR. 1978, σ. 893), φρονεί ότι η αίτηση παρεμβάσεως πρέπει να απορριφθεί στο μέτρο που η VDS υποστηρίζει το αίτημα της Salt Union με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία η Salt Union θεωρεί ότι υπέστη. Κατά την Επιτροπή, η VDS δεν μπορεί να έχει συμφέρον στο να επιτύχει η Salt Union την αναγνώριση από το Πρωτοδικείο ότι η Επιτροπή είναι υπεύθυνη για τη ζημία την οποία υπέστη.

16 Το Πρωτοδικείο τονίζει, εκ προοιμίου, ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να επιτραπεί η παρέμβαση της VDS, στο μέτρο που σκοπό έχει την υποστήριξη του αιτήματος της Salt Union που στηρίζεται στο άρθρο 215 της Συνθήκης, σχετικά με την αποκατάσταση της ζημίας που η Salt Union φρονεί ότι υπέστη. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς παρατήρησε η Επιτροπή, η VDS δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει ίδιο και άμεσο συμφέρον να γίνει δεκτό το αίτημα αυτό (προπαρατεθείσα διάταξη Amylum κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 9· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1995, T-521/93, Atlanta κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 12, και της 17ης Ιουλίου 1995, T-516/93, Pacific Fruit Company κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 12).

17 Στον βαθμό που η παρέμβαση της VDS σκοπεί στην υποστήριξη του αιτήματος της Salt Union που στηρίζεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης και με το οποίο ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως που περιέχεται στο από 5 Αυγούστου 1994 έγγραφο, το Πρωτοδικείο παρατηρεί, καταρχάς, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, μια επιχείρηση που τελεί σε κατάσταση ανταγωνισμού με τον τυγχάνοντα κρατικής ενισχύσεως έχει συμφέρον για την επίλυση διαφοράς που αφορά την ενίσχυση αυτή (βλ. για παράδειγμα, διάταξη του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1991, C-100/91, Italgrani κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 10· προπαρατεθείσα διάταξη Comité des salines de France και Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est κατά Επιτροπής, σκέψη 15). Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η VDS απέδειξε επαρκώς ότι τα μέλη της, Γερμανοί παραγωγοί άλατος, τελούν σε ανταγωνισμό με τη Frima.

18 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, εν συνεχεία, ότι από πάγια επίσης νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι το ζήτημα αν μια ένωση έχει συμφέρον να παρέμβει σε μια διαφορά ενώπιον του κοινοτικού δικαστή πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση, μεταξύ άλλων, με τον καταστατικό σκοπό της (βλ., για παράδειγμα, διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1973, 41/73, 43/73 έως 48/73, 50/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Générale sucrière κ.λπ. κατά Επιτροπής, ECR. 1973, σ. 1465, σκέψη 5· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1993, T-87/92, Kruidvat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1369, σκέψη 12, και Comité des salines de France και Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 22).

19 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, του καταστατικού του VDS, η ένωση αυτή έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό «την ενθάρρυνση των γενικών επιχειρηματικών υποθέσεων της γερμανικής βιομηχανίας άλατος και των κοινών επαγγελματικών συμφερόντων των μελών της». Το ίδιο άρθρο ορίζει ότι, στο πλαίσιο του εν λόγω σκοπού, αποτελούν δραστηριότητες της VDS «δ) η καταστολή πράξεων αθέμιτου ανταγωνισμού» και «ε) η εκπροσώπηση των συμφερόντων της βιομηχανίας άλατος ενώπιον των διοικητικών υπηρεσιών και των οργανώσεων».

20 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η VDS, ενόψει, αφενός, του ότι τα μέλη της είναι ανταγωνιστές της Frima και, αφετέρου, του καταστατικού σκοπού της, θεμελιώνει επαρκές συμφέρον για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Επομένως, πρέπει να της επιτραπεί να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της Salt Union, στο μέτρο που αυτά στηρίζονται στο άρθρο 73 της Συνθήκης.

Επί των αιτήσεων παρεκκλίσεως από το γλωσσικό καθεστώς

21 Η Frima και η VDS υπέβαλαν αμφότερες αίτηση ζητώντας να τους επιτραπεί να χρησιμοποιήσουν την ολλανδική και τη γερμανική γλώσσα, αντιστοίχως, κατά την προφορική διαδικασία.

22 Με το από 10 Απριλίου 1995 έγγραφό της, η Salt Union γνωστοποίησε ότι δεν θα υπέβαλλε παρατηρήσεις επί της αιτήσεως της Frima σχετικά με τη χρήση της ολλανδικής γλώσσας κατά την προφορική διαδικασία. Όσον αφορά την ίδια αίτηση της VDS για τη γερμανική γλώσσα, η Salt Union δεν υπέβαλε καμία παρατήρηση.

23 Όσον αφορά την αίτηση της Frima, η Επιτροπή επισημαίνει, με το από 10 Απριλίου 1995 έγγραφό της, ότι από τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 13ης Μαΐου 1993, T-74/92, Ladbroke Racing κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-535, σκέψη 14), προκύπτει ότι κάθε αίτηση με την οποία ζητείται να χρησιμοποιηθεί γλώσσα διαφορετική από τη γλώσσα της διαδικασίας πρέπει να συνοδεύεται από εμπεριστατωμένη και ειδική αιτιολογία. Δεδομένου ότι η αίτηση της Frima δεν εκθέτει ειδικούς λόγους που να εξηγούν γιατί θα έπρεπε να της επιτραπεί να χρησιμοποιήσει την ολλανδική γλώσσα κατά την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή φρονεί ότι η αίτηση αυτή είναι ελλιπώς διατυπωμένη και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί.

24 Όσον αφορά την αίτηση της VDS, η Επιτροπή παρατηρεί, με το από 24 Απριλίου 1995 έγγραφό της, ότι ούτε αυτή είναι δεόντως αιτιολογημένη. Ωστόσο, δεδομένου ότι η αίτηση περιορίζεται στην προφορική διαδικασία, η Επιτροπή δεν υπέβαλε καμία ειδική παρατήρηση, αφήνοντας το ζήτημα στην απόλυτη διακριτική ευχέρεια του Πρωτοδικείου.

25 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 35, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας δεν επιτρέπει παρά μόνον στα παρεμβαίνοντα κράτη μέλη να παρεκκλίνουν του κανόνα που προβλέπει τη χρήση της γλώσσας διαδικασίας, που επιλέγεται από τον προσφεύγοντα σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του Κανονισμού Διαδικασίας. Ωστόσο, το άρθρο 35, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας παρέχει τη δυνατότητα στο Πρωτοδικείο, κατόπιν αιτήσεως ενός διαδίκου και μετά από ακρόαση του αντιδίκου, να επιτρέπει τη χρήση ολικώς ή μερικώς μιας γλώσσας διαφορετικής από τη γλώσσα διαδικασίας, μεταξύ αυτών που αναφέρονται στο άρθρο 35, παράγραφος 1.

26 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, βάσει αυτών των διατάξεων, μπορεί να επιτρέψει σε παρεμβαίνονται διάδικο να χρησιμοποιήσει τη γλώσσα της επιλογής του που είναι διαφορετική από τη γλώσσα της διαδικασίας, υπό την προϋπόθεση, αφενός, ότι η γλώσσα αυτή περιλαμβάνεται μεταξύ των γλωσσών που αναφέρονται στο άρθρο 35, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας και, αφετέρου, ότι αυτό δεν θα αποτελέσει αιτία καθυστερήσεως της διαδικασίας και ότι δεν θα προσβληθούν άλλως πως τα διαδικαστικά δικαιώματα των κυρίων διαδίκων. Αν η αίτηση περί παρεκκλίσεως από το γλωσσικό καθεστώς αφορά μόνον την προφορική διαδικασία, πρέπει, εφόσον δεν προβάλλεται αιτιολογημένη αντίρρηση των κυρίων διαδίκων, τα κριτήρια αυτά να εφαρμόζονται με ευρύτητα πνεύματος.

27 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, δεν του υποβλήθηκε κανένα στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται ότι η παρέκκλιση που ζητούν οι παρεμβαίνουσες θα μπορούσε να καθυστερήσει τη διαδικασία ή να προσβάλει τα διαδικαστικά δικαιώματα των κυρίων διαδίκων.

28 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση της Frima και της VDS να χρησιμοποιήσουν την ολλανδική και τη γερμανική γλώσσα, αντιστοίχως, κατά την προφορική διαδικασία.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Επιτρέπει στη Frima BV να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

2) Επιτρέπει στη Verein Deutsche Salzindustrie eV να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της Salt Union, στο μέτρο που αυτά στηρίζονται στο άρθρο 173 της Συνθήκης.

3) Θα οριστεί προθεσμία για να εκθέσουν οι παρεμβαίνουσες εγγράφως τους ισχυρισμούς προς στήριξη των αιτημάτων τους.

4) Δέχεται τις αιτήσεις που υπέβαλαν η Frima BV και η Verein Deutsche Salzindustrie eV και με τις οποίες ζήτησαν να τους επιτραπεί να χρησιμοποιήσουν την ολλανδική και τη γερμανική γλώσσα, αντιστοίχως, κατά την προφορική διαδικασία.

5) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 17 Νοεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

H. Jung — C. P. Briët